

Idees

Un informe per tapar l'expedient

Xavier Vinader

Ha costat, però al final la veritat ha estat reconeguda. Un informe oficial, signat per Nuala O'Loan, nomenat *ombudsman* de la nova policia d'Irlanda del Nord, ha denunciat, amb pèls i senyals, l'antic cos policíac de la província, el Royal Ulster Constabulary (RUC) per estar conxorxat amb un grup de paramilitars lleialistes que, als anys noranta, van assassinar quinze persones vinculades als moviments nacionalistes. Les petjades de la "guerra bruta", que, durant anys, va practicar el Govern anglès a Irlanda no han desaparegut del tot i continuen "pertorbant", en paraules del mateix Tony Blair, la tranquil·litat d'esperit de l'actual gabinet laborista, implicat a fons a consolidar el procés de pau. De fet, "l'informe O'Loan" no ha estat pioner ni ha revelat res de desconegut. Sobre la pràctica de la "guerra bruta" contra els moviments nacionalistes de l'Ulster hi ha desenes d'articles, llibres i se n'han fet fins i tot pel·lícules. Martin Dillon, un periodista de Belfast que va treballar a l'*Iris News* i el *Belfast Telegraph* per convertir-se més tard en *freelance*, va escriure, el 1973, el llibre "Assassinats Polítics a Irlanda del Nord" (editorial Penguin) que va ser considerat un treball de referència durant molt de temps. Recordo com costava de trobar el llibre de Dillon a les llibreries nord-irlandeses –no estava prohibit, però tractaven d'ignorar-lo– quan volejava per la zona com enviat especial per informar del conflicte. Després, Dillon va investigar les operacions de càstig secretes dels escamots del SAS (Special Air Service) contra l'IRA, els crims dels grups paramilitars britànics –"Els carnisers de Shankill"– i va publicar un totxo amb el títol de *Guerra bruta*, el 1988, on detallava les malifetes de la guerra contra terroristes practicada pels agents de la Brigada Especial del RUC, els oficials dels Serveis d'Intel·ligència Militar i els seus homònims dels serveis de seguretat (MI-5). Posteriorment, van aparèixer els reportatges de Duncan Campbell al setmanari *New Statesman*, les investigacions de Paul Foot –columnista del *Daily Mirror*– i el seu llibre *Qui té por de Colin Wallace?* sobre un oficial dels serveis secrets encarregat de les operacions psicològiques i que, per problemes de consciència, va destapar el pastís en l'època de Margaret Thatcher, el llibre del capità Fred Holroyd –*Guerra sense honor*– que va actuar, al costat de l'MI6, en una colla d'operacions antiterroristes i que també va decidir denunciar el que estava passant... Els diversos programes de la BBC o la pel·lícula *Agenda oculta*, de Ken Loach. La llista podria ser exhaustiva.

La divulgació de l'informe de Nuala O'Loan ha coincidit amb el debat que han tingut els republicans del Sinn Féin per acceptar com a propi el nou PSNI (Servei de Policia d'Irlanda del Nord), successor del RUC, i que se saldà positivament. El britànic reconeixen que van fer *putades* a dojo i els nacionalistes irlandesos donen el vistiplau al renovat cos policíac. I tots contents. De la possibilitat de fer passar pels tribunals de justícia el reguitzell de policies implicats, ningú no en parla. Per ara.

La naturalesa del Vlams Belang

Ramon Tremosa

El partit polític flamenc Vlams Belang, que possiblement esdevindrà el primer partit belga a les eleccions generals de maig d'enguany, ha ingressat al grup parlamentari "Identitat, Sobirania i Tradició" del Parlament europeu, del qual formen part els partits de l'extrema dreta europea. Aquest ingrés és difícil de pair d'entrada pels qui hem anat seguint, amb un cert interès, l'evolució del VB, i per això cal mirar el context i la situació que han dut el VB a ingressar en el grup esmentat. Fins i tot el diari *El País* s'ha fet ressò, en les diverses cròniques especials sobre la força emergent del VB flamenc publicades en els darrers mesos, de les diferents ànimes que conviuen dins del partit independentista flamenc, que és com la premsa anglosaxona (amb *The Times* al capdavant) anomena el VB. Hereu del Vlams Block, partit il·legalitzat per les autoritats belgues sota l'acusació de racisme ara fa quatre anys, el VB és avui un partit modern amb algun líder carismàtic com Philip de Winter i amb un discurs deliberadament suavitzat. Tot i això, el VB ha incorporat en els darrers temps al seu programa electoral algunes de les preocupacions principals i creixents dels flamencs, com és l'auge de la immigració. Com explica el mateix diari *El País* (09.10.2006), possiblement l'èxit del VB rau en el fet que tracta directament aquesta qüestió tan delicada, enfront dels altres partits que eviten de parlar-ne.

El president i eurodiputat del VB Frank Vanhecke ha reconegut recentment que hi ha hagut un procés llarg de debat en el seu partit pel que fa a l'ingrés al grup parlamentari abans esmentat, però que al final hi han entrat per causa de la discriminació a què els sotmetien els altres grups parlamentaris de la cambra. Finalment, doncs, han primat més en aquesta decisió qüestions més tècniques que polítiques: de condicions materials, de temps d'intervenció i de finançament del grup més que no pas de simpatia pels altres partits.

Tot llegint les publicacions del VB (www.flemishrepublic.org), es té la impressió que és un partit al qual es podria acusar de populista, més que no pas d'extrema dreta. El que sí que s'hi pot llegir amb tot luxe de detall són les continuades mostres de discriminació a què es veuen sotmesos per l'*establishment* belga.

Flandes és un país amb un creixement econòmic espectacular, al capdavant de molts dels indicadors de competitivitat i productivitat de la UE. Tan fàcil i simple és l'anàlisi que assegura que a Flandes hi ha un milió d'ultres? La premsa i la fal·lera per estigmatitzar el VB, però, prové de la por que causa a l'estat belga la ràpida incidència del seu clar independentisme: aquest missatge comença a calar amb força, per exemple, entre l'electorat de la democràcia cristiana flamenca.

www.ramontremosa.com